

ĀT ZEŠILÍ LÁSKOU

motto

HALINA PAWLOWSKÁ

motto

Knihy Haliny Pawlowské v nakladatelství Motto

Ať zešílí láskou

Až se mě dcera zeptá (*spolu s Lubomírem Teprtem*)

Banánové chybičky

Banánové rybičky

Dá-li pánbůh zdraví, i hříchy budou

Díky za každé nové ráno

Hroši nepláčou

Charakter mlčel a mluvilo tělo

Chuť do života aneb Rady a recepty, abyste nezabili sebe
ani ostatní (*spolu s Lubomírem Teprtem*)

Jak blbá, tak široká

Jak být šťastný (Dvanáct nemorálních rad)

Ještě že nejsem papež

Když sob se ženou snídá

Moc se nekasej, sukni vykasej

Ó, jak ti závidím!

Pravda o mém muži

Proč jsem se neoběsila

Tři v háji (*spolu s Ivou Hercíkovou a Michalem Vieweghem*)

Ulovila jsem ho v buši

Velká žena z Východu

Záhada žlutých žabek

Zanzibar aneb První světový průvodce Haliny Pawlowské

Zeptej se mámy aneb 100 receptů, jak se dožít 100 let
(*spolu s Lubomírem Teprtem*)

Zoufalé ženy dělají zoufalé věci

HALINA PAWLOWSKÁ

AŤ ZEŠÍLÍ LÁSKOU

Praha 2015

© Halina Pawlowská, 1995
Illustrations © Erika Bornová, 1995

ISBN 978-80-267-0291-7

At' zešílí láskou

Tohle měl být původně dlouhý příběh o tom, jak nesnáším ženy, co si stěžují na muže, jak nesouhlasím, když naříkají, že ten jejich nevytírá podlahu, že chodí jen do hospody, že není schopen zorganizovat dovolenou a že nepostaví ani dům, ani nezasadí strom a ani nezplodí syna. Já totiž po mužích nic nechci. Ať jsou chudí, ať pijí pivo, ať se dívají na fotbal a diskutují o nekonkrétních principech. Já chci po mužích jen jedno. Aby mne milovali. Moc. Hrozně. Šíleně. Aby tou láskou zešíleli!

Chtěla jsem proto napsat o Ivanovi. Láskou ke mně zešílel, když mi bylo dvacet, přinesl mi tehdy dvacet žlutých růží, a když jsem se líbala s jiným, tak je rozdupal do sněhu před naším domem.

Chtěla jsem napsat o Honzovi, který zešílel, když mi bylo dvacet pět a když jsem v jeho bytě slavila svoje narozeniny. Honza tehdy všem hostům říkal, že mohou dělat úplně všechno, jen ať dají pozor na jeho starožitná

kachlová kamna. Když jsem se s jeho nejlepším kamarádem zamkla v koupelně, tak vzal krumpáč a bušil do těch svých starožitných kachlových kamen tak dlouho, až z nich zbyl jenom prach.

Taky zešílel můj manžel. Vzal si mě po tříměsíční známosti a dvacet let (s očima zatemnělýma šílenstvím) přežil všechny mé plány, nálady, záchvěvy, fantazie, úlety i lži...

Mám sklony k předimenzovanosti. Všeho je mi pořád málo. Ten pocit mám určitě díky svým komplexům, nevěřím si natolik, aby mi stačil jeden talíř, jedna sklenka, jeden dům, jeden milion a jeden muž... Myslí, že za to může Aleš. Má první láska. Vždycky totiž, když jsem s ním měla schůzku, tak jsem trnula, jestli vůbec bude. Aleš schůzky nikdy neodvolával. Ony samy silou vlastní zlé vůle rušily svá data a tak nějak „**padaly**“...

Díky své předimenzovanosti jsem v jedné zvláštní etapě svého života měla tři muže. Měla jsem Vlastíka. Byl malý, sporý, přímočarý a chytrý. Měli jsme spolu společné projekty, stejný smysl pro humor a matně jsme plánovali společnou budoucnost. Měla jsem manžela. S tím jsem měla minulost, dům a dvě děti. Taky jsem měla Miloše. Miloš měl ženu, dům a dvě děti. Milošovi jsem říkala, že nemiluji Vlastíka. Svému muži jsem říka-

la, že miluji jenom jeho, a Vlastíkovi jsem slíbila, že se definitivně rozvedu se svým mužem. Pak jsem Vlastíkovi řekla, že jedu se svým mužem vyřídit formality s majetkem, svému muži jsem řekla, že likviduji společnou kancelář s Vlastíkem, a odjela jsem do hotelu za Milošem. Má schůzka s Milošem ovšem „padla“.

Byla jsem sama v odcizeném hotelovém pokoji. Zhrzená tím, jak málo je pro mne Miloš ochoten riskovat, jsem odjela za Vlastíkem. Seděl na pohovce a centimetr od něj seděla moje nejlepší přítelkyně. Poslouchali chorální skladby. Jela jsem domů. Měli jsme zamčeno na oba zámky a v obou zámcích byl zevnitř klíč. Zvonila jsem, bouchala, kopala. Bohužel jsem neměla – jako tehdy Honza – krumpáč.

Chtěla jsem ve svém dlouhém příběhu napsat, jak muž, než láskou zešílí, musí projít několika fázemi, jak se brání, jak odolává, jak vadne, jak se poddává... Chtěla jsem napsat, že neexistuje síla, která by odolala ženské touze. Bohužel už ale musím končit. Za chvíli mi totiž začíná má odpolední terapie. Mám ji s psychiatrem Marešem. Je moc hezký a já po něm nic nechci. Jen aby mne miloval. Moc. Hrozně. Aby tou láskou zešílel.

Jo! Dnes odpoledne mne ještě čekají návštěvy. Ve tři přijde manžel, ve čtyři Vlastík a v pět se zastaví Miloš. V šest přijde doktor Šavrda a jako každý den mi dá na uklidnění tři velké černé pilulky.

Třídní schůzka

Seděla jsem hned pod katedrou. Předě mnou byly sešity mého syna. Je mu devět a z matematických pětiminutovek měl dvě trojky, jednu čtyřku a dvě jedničky, ale u nich měl napsáno „pomalá práce“. Orosilo se mi čelo. Do třídy vešla učitelka na francouzštinu. Učila mne už kdysi. Byla hodná a vypadala, že často pláče. Řekla, že všechny děti se učí velice špatně a že je s nimi velice nespokojená. Jedna maminka učitelku požádala, aby byla na děti mnohem přísnější, že pak děti budou prospívat mnohem lépe. Třídní mého syna řekla, že děti začaly tento školní rok hrozně a že s tím rodiče musí něco udělat. Pak přišla na řadu angličtina. Paní učitelka byla z toho rodu upřímných žen, které svou spontánní starostlivostí doženou člověka k sebevraždě. Nejprve řekla, že třída je nejhorší ze všech, ale že když se rodiče budou hodně snažit, tak bude třída jejich dětí nejlepší ze všech. Pak paní učitel-

ka pouštěla rodičům básničky v angličtině, a když rodiče evidentně nerozuměli, řekla jim, že právě tyhle texty jsou pro jejich devítileté děti velice lehké. Pak učitelka prohlásila, že děti mají tak nádherné učebnice, že pro ně musí být úžasná zábava se z nich učit. Pak přišla do třídy elegantní maminka, z které táhlo víno, a ta se svěřila, že je maminkou holčičky Natálie a že moc dobře ví, že její dcera je na tom ze všech dětí nejhůř. Angličtinářka řekla, že nejhůř je na tom Vašek. Řekla taky, že když někdo z rodičů bude mít se svým dítětem nějaký problém, ať jí raději zavolá domů. Maminka Natálie řekla, že ona tedy mít problém určitě bude a že ho má hned teď, a jestli může zavolat angličtinářce ještě dnes v noci. Angličtinářka se pak zpříma podívala na mne a řekla laškovně, zda mi může svůj privátní telefon nadiktovat v angličtině. Nervózně jsem poslouchala anglické cifry. Zapisovala jsem je křečovitě zpocenou rukou. Pak mne angličtinářka vyzvala, abych telefon řekla česky. Trásl se mi hlas. Uspěla jsem. Učitelka mi řekla, že dá jedničku místo mě mému synovi. Pak si napsala docházku a pak nám rodičům řekla, že nás má moc ráda, když tak dokážeme ty děti každé ráno vypravit v mlze do školy. Za odměnu nám všem rozdala tvrdé desky, na kterých byl anglický text a taky

obrázek. Pak se rodiče vrhli k východu a učitelka mi zatarasila dveře. „Co budeme dělat s tím vaším chlapcem?“ zeptala se mírně. Její oči byly blízko mých očí. Jedno její oko bylo modré a jeho panenka vypadala jako makové zrníčko, její druhé oko bylo hnědé a jeho panenka byla veliká jako třešňová pecka.

„Nic,“ hlesla jsem. „S ním se nedá nic dělat.“

„Svalujete na něj vinu,“ řekla mi učitelka. „Vy jste totiž určitě ten typ, co pořád na někoho svaluje vinu. Na učitele, na zaměstnavatele, na děti, na manžela...“

Chtěla jsem zaprotestovat, chtěla jsem říct, že ne, že vím, že za všechno můžu já. Že můžu za povodně, zemětřesení, války a taky za pětky svého syna, chtěla jsem si lehnout na podlahu třídy, kam jsem sama chodila, když mi bylo devět, a kde mne učila Hedvika, jejíž bradavice na čele se neustále zlověstně chvěla, chtěla jsem ležet na té třídní zemi a naříkat nad tím, jak špatná jsem matka a jak špatný musí být svět, když mne na sobě nosí. Místo toho jsem se ale narovнала v kříži. Byla jsem najednou veliká jako nebe. A hlasem mocným jsem řekla: „Víte co, jděte někam!“ A pak jsem šla domů, vzala jsem si diazepam a byla noc a já pohladila malou devítiletou zpocenou hlavíčku svého syna a otevřela jsem svou taš-

ku, vytáhla jsem desky s anglickým nápisem a s dětským obrázkem, roztrhala jsem je na malé kousky a ty jsem hodila do záchodu. Spláchla jsem.

Jsem hnusná. Mám hnusnou sobeckou povahu a všechno svádím na jiné. Mé dítě za své špatné výsledky totiž určitě nemůže. Co? Co říkáte? Ano. Vaše dítě – a to vím stoprocentně – taky ne!

Takový normální den

Ráno

Čistila jsem si zuby a do koupelny nakoukl můj tatínek a řekl mi: „Drž mi palce. Jdu na houby.“

„A proč ti mám držet palce?“ zeptala jsem se. „Abys jich hodně našel?“

„Ne,“ řekl můj pětaosmdesátiletý otec. „Abych se vrátil.“

Dopoledne

Jela jsem taxíkem na akci nakladatelství Československý spisovatel k žižkovskému mauzoleu. Na Václavském náměstí taxi najednou prudce zastavilo. Taxikář se vymrštil ze sedadla, vyskočil z vozu a běžel asi sto metrů. Všimla jsem si, že z desky, která je pod volantem, se valí hustý a štiplavý černý dým, taky tam zasvitl oranžový plamen. Seděla jsem jako pecka. Když kolemjdoucí začali felicii obcházet širokým obloukem, konečně jsem pochopila. Vystoupila jsem. V kufru vozu jsem

měla svou tašku a v ní přenosný počítač a ta-
ky eurotel. Auto vybuchlo až za minutu. Taxi-
kář stál vedle mne. V očích měl slzy a omluv-
ně mi řekl: „Když mi byly tři, tak jsem sáhl do
kamen...“

Odpoledne

Můj devítiletý syn přinesl ze školy poznám-
ku: *Nechce si se mnou hrát. Dvořáková.*

„Proč si nechceš hrát s paní učitelkou na
francouzštinu Dvořákovou?“ zeptala jsem se.

„Protože si hraju jen s tím, koho mám rád,“
odpověděl můj syn.

Večer

Přijela teta z Broumova. Podrobně si mne
prohlédla a řekla mé matce: „Věrko, podívej
se, jak je ta tvoje dcera elegantně oblečená
a jak je hezká...“

Moje maminka mne nechápavě přejela
unavenýma očima a řekla: „A co jako?“

Noc

Můj manžel přišel z hospody. Věšela jsem
mu bundu a nahmátla jsem něco v kapse na
rukávu. Byl to asi dvoucentimetrový navoně-
ný hrošík. „Co to je a kdo ti to dal?“ zeptala
jsem se.

„Je to talisman a dali mi ho pro děti,“ řekl
muž.

„Kdo ti ho dal?“ zeptala jsem se.

„Oni,“ řekl můj muž, mávl rukou a oblečený usnul.

V posteli jsem se obracela z levé strany na pravou a z pravé na levou. Viděla jsem nejdřív tatínka, jak leží v lese, má otevřené oči a nad ním je modré nebe, viděla jsem zlaté paprsky ohňových výbuchů, viděla jsem dětské tělíčko svého syna, který se při porodu pět minut dusil, a viděla jsem taky svého manžela, který čím je starší, tím interesantněji vypadá, tak jako ostatně všichni štíhlí blondáci, kteří mají prošedivělé vousy a hodně vyšisované vlasy. Pak ze spaní promluvila má patnáctiletá dcera. Zpívá ve školním sboru alt. Promluvila hluboce, zvučně a vážně. Miluje Holanďana Boba, a promluvila proto anglicky. Řekla: „Proč říkáš, že je to náš poslední tanec? Já potřebuju víc!“ – „Why do you say me, that's our last dance? I need more!“ Vzala jsem si diazepam. Je to fakt. Nelze ještě končit. I need more!

P. S.: Tím amerikanismem jsou zblblé i duše našich dětí... (Já osobně jsem zblblá tak jako tak...)

Lehce neprudérní příběh

Pan Plzák jednou někde napsal, že humor do postele nepatří. Že skutečná erotika je vlastně nesmírně vážná věc. Že je třeba zachovávat respekt k něčemu tak křehkému, jako je přírodní tělesná vazba mezi těmi, co se mají tak úzce (a blízce) rádi. Že smích může být jenom prvek uvolnění, co stmeluje po vlnách rozkoše, která dramaticky uplynula jako bouře v moři... Hm. Myslím, že má pan Plzák pravdu. Že není dobré vybuchovat v záchvaty smíchu, když zjistíme, že partner má někde bradavičku, že není příliš vzrušující, když uprostřed krásné přede hry něžné jako vánek se rozchechtáme při vzpomínce na to, co řekla na poradě paní Ševčíková...

Tak. Tuhle jsem byla se svým milým v hotelovém pokoji. Bylo to takové odporně klasicke. Cizí hotel, muž, který, protože s ním

nemám děti a znám ho intimně jen několik měsíců, byl taky cizí, postel byla provokativně široká a personál hotelu se tvářil, že je mu všechno jasné. Můj milý si držel odstup, který naznačoval, že s vývojem akce vlastně vnitřně nesouhlasí (předtím, pochopitelně, umíral touhou, ale hotel jsem objednala já!), a musel vypít litr vína, aby se začal usmívat a dokázal říci, že jsme sice šíleně hříšní, ale že kdyby toho nebylo, že by možná vůbec nebylo zábavné žít... Pak jsme se dostali do stavu normálu, kdy jsme si šeptali, že se milujeme, a naše těla byla horká a naše duše zpívaly a my jsme chvílemi umírali, tak jak to napsal Hemingway v knize *Komu zvoní hrana*, když se tam milovala jedna ohnivá Španělka Pilar, a taky se pod námi občas zachvěla země. (To taky řekla Pilar a Hemingway.) Pak přišla chvílka, kdy jsme vyčerpaně leželi, kdy jsme se jen jemně dotýkali a kdy se můj milý rozhodl, že se půjde osprchovat. Když odešel, uvědomila jsem si, že mám v ústech žvýkačku značky Trident. Měla jsem ji už dlouho. Žvýkačka přežila alkohol, oříšky i polibky. Byla měkká, trhala se a já se jí potřebovala zbavit. Chtěla jsem ji uhníst do malé kuličky; kulička se mi přilepila na prst. Prst jsem otřela o prostěradlo, prostěradlo se mi přilepilo k vlasům. Odtrhla jsem ho. Odporná rozměklá hmota mi slepi-